

la tribuna | JOAN CARLES GALLEGÓ I HERRERA. Secretari General de CCOO de Catalunya

Equilibri territorial o desertització

A les Terres de l'Ebre, com a la Segarra, Osona, l'Anoia, el Bages i el Ripollès, no hi ha arrelat, per la inacció de polítics i la manca de responsabilitat d'empresaris, cap realitat industrial

Els desajustos de la nostra economia fa temps que duren, i la crisi financera internacional el que fa és que aflorin els desequilibris d'un model de creixement que ha pivotat sobre peus de fang —una demanda interna dependent de les facilitats creditícies, i un sector de la construcció inflat fins a límits insostenibles—. I una part important de l'estructura productiva a les mans d'empreses multinacionals, amb centres de decisió allunyats d'aquest país, que instal·len o compren capacitat productiva i guanyen quota de mercat, i que s'aprofiten dels avantatges competitiu del moment, que els donen beneficis, però no inverteixen en futur. Al costat d'aquesta realitat macroeconòmica també hi ha les actuacions polítiques i econòmiques del país dels darrers trenta anys, que expliquen les enormes febleses i problemes de desertització industrial d'alguns territoris de Catalunya. La realitat de les Terres de l'Ebre no és la problemàtica generada pel tancament de Lear, tot i que aquest és un problema important, perquè les persones queden sense feina i malauradament sense perspectiva ocupacional al territori.

A les Terres de l'Ebre, igual que a la Segarra, Osona, l'Anoia, el Bages, el Ripollès o altres comarques de Catalunya, no s'ha estat capaç, per la inacció de polítics i la manca de responsabi-

litat d'empresaris, de fer arrelar cap realitat industrial. No s'ha envoltat el territori d'avantatges competitiu que facin irreversible la presència industrial i que actuïn de pol d'atracció d'inversions. Ha mancat decisió per establir sinergies entre empreses, per definir infraestructures que afegissin capacitat distribuïdora, ha mancat voluntat per establir centres de creativitat i qualitat a partir de la recerca i desenvolupament de productes. No hi ha hagut política industrial activa durant massa anys. Això explica els processos de tancament d'empreses poc innovades i poc diversificades, a les quals cau la demanda, i els processos de deslocalització envers altres indrets a la recerca

“ Creure que el mercat ho arregla tot i que no cal intervenir en l'economia, l'empresari que vol guanys ràpids i l'externalització del risc ens han portat on som

d'avantatges competitiu.

No val a dir que les empreses es deslocalitzen a la recerca de mà d'obra més barata o més flexible com ens volen fer creure alguns sectors empresarials o polítics. Els avantatges competitiu avui es troben en altres qüestions com ara l'accés a l'energia, fiable i econòmica, la tecnologia aplicada, l'accés a infraestructures TIC, la qualificació disponible, les plataformes logístiques, la cohesió social i la seguretat, la dimensió empresarial, les innovacions en producte i en processos, etc. I aquests són factors que no neixen per generació espontània. Depenen d'actuacions po-

lítiques, política econòmica i política industrial activa. I depenen de voluntats empresarials que aposten pel talent i la seva implicació, garantint estabilitat i condicions laborals. I això ací no ha passat. La desresponsabilització dels polítics, que han cregut que el mercat ho arregla tot i que no cal intervenir en l'economia, i el curt placisme dels empresaris, preocupats pels guanys ràpids i l'externalització de qualsevol risc, ens han portat on som.

Ara el que cal és redreçar la situació, amb respostes a curt termini, que tapenin la sangonera de destrucció d'ocupació i de pèrdua d'activitat, i posar les bases del canvi de patró de creixement econòmic. S'ha d'intervenir protegint més i millor les persones que pateixen directament la crisi, evitant els riscos d'exclusió social de qui queda sense feina. I s'ha de reactivar l'economia, evitant que continuï la destrucció d'ocupació i reformant el sistema financer per garantir el flux de crèdit a famílies i empreses. Mentrestant, cal actuar amb visió estratègica per canviar el patró de creixement de l'economia, apostant per una base industrial sòlida que inverteixi en R+D+i, que millori el sistema educatiu i la formació professional vinculant-la al sistema productiu i que amplii el sistema de protecció social. Aquesta ha de ser l'agenda de les respostes per reindustrialitzar les comarques de Catalunya que estan en perill de desertització industrial.

Ens mobilitzem perquè el govern de la Generalitat estableixi plans d'industrialització de les comarques que tenen nivells d'atur per sobre de la mitjana nacional, dotant de recursos i promovent iniciatives que creïn activitat i ocupació. No fer-ho és acceptar el desequilibri territorial i l'exclusió social. A les Terres de l'Ebre i en altres indrets saben que sense indústria no hi ha futur.